

РЕШЕНИЕ

№ 3904

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2334** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез адв. А. срещу Решение №38/06.01.2022 г. по НАХД № 9247/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 100 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-003869 от 27.04.2021г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което на търговското дружество на основание чл. 414, ал. 1 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 261 КТ, вр. чл. 8 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/.

В касационната жалба се сочи, че решението на районния съд е неправилно и необосновано. Твърди се, че не е налице твърдяното от административнонаказващия орган нарушение. Посочва се, че АНО неправилно е определил датата на извършване на нарушението, което представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на НП. Касаторът счита за неправилно приетото от СРС твърдение, че в НП наказващият орган не е обсъдил дали се касае за маловажен случай. Моли съда за отмяна на въззивното решение и на потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ - С., се представлява от юрк. Н., която моли съда да остави жалбата без уважение по съображения, изложени в депозираното становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура – прокурор Д. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е възприел следната фактическа обстановка: На 12.01.2021г. между [фирма] и Т. Н. бил сключен трудов договор, по силата на който последният бил назначен на длъжността продавач – консултант с място на работа „магазин за алкохол и цигари в[жк]срещу блок 348. С трудовия договор било уговорено заплащане на трудовото възнаграждение веднъж месечно до 20-то число на месеца, следващ месеца, за който трудовото възнаграждение се дължи. Съгласно график за работа на магазина – Т. Н. през месец януари 2021г. работил общо седем нощни смени, които били от 00.30ч. до 08.30ч., на следните дати: 20, 21, 25, 26, 29, 30 и 31 януари 2021г. В периода от 18.01.2021г. до 05.02.2021г. била извършена проверка на търговското дружество от страна на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ за спазване на трудовото законодателство, в която участвала свид. П. Е. на длъжност главен инспектор в Дирекцията. Във връзка с тази проверка бил съставен Протокол, в който били дадени предписания към дружеството за отстраняване на допуснати нарушения.

Последвала втора проверка, извършена в периода от 05.03.2021г. до 08.03.2021г., в който отново участвала свид. Е.. По време на тази втора проверка, от представените ведомости за заплати свидетелката установила, че за месец януари 2021г. дружеството не е начислило и не е изплатило с увеличение трудовото възнаграждение на Т. Н. за положения от него нощен труд. Поради това на 08.03.2021г. свид. Е. съставила срещу работодателя акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ в присъствие на управителя. Актът бил издаден за нарушение на чл. 261 КТ, вр. чл. 8 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Актът бил подписан от управителя без възражения. Препис от него му бил връчен. На 27.04.2021г. въз основа на така съставения АУАН било издадено атакуваното НП.

За да потвърди НП, СРС е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в съответствие с изискванията на ЗАНН, като не са допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон. Изложени са мотиви за съставомерността на вмененото на касатора нарушение и законосъобразното ангажиране на административнонаказателната му отговорност. СРС е отговорил на възраженията на касатора относно датата на извършване на нарушението, както и досежно правната квалификация, като е приел, че дадената от наказващия орган правна квалификация е съответна на нарушението. Изложени са мотиви за липса на

предпоставки за приложение на чл. 415в от КТ.

Решението е правилно.

Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя правни изводи на въззивния съд. Не е налице твърдяното от касатора съществено нарушение на съдопроизводствените правила при постановяване на решението, изразяващо се в необсъждане в детайли, в цялост и обстойно на всички събрани по делото доказателства.

Неоснователно е наведено в касационната жалба твърдение за допуснато съществено нарушение във връзка с определяне датата на извършване на нарушението. Споделят се изводите на районния съд – правилният момент на извършване на нарушението е датата, следваща датата на изтичане на срока, до който задълженото лице дължи изпълнение на вмененото му задължение – в случая това е именно - 22.02.2021 г.

Неоснователни са доводите на касатора, че неправилно е ангажирана отговорност на дружеството за нарушение на чл. 261 КТ във вр. с чл. 8 от НСОПЗ. От описанието на нарушението и приложените доказателства е пределно ясно, че работодателят не е изпълнил задължението си по чл. 261 от КТ по отношение на работника Т. Н. за положения от него нощен труд за месец януари 2021 г. Отговорността на дружеството е правилно ангажирана. В проведената административнонаказателната процедура не са допуснати нарушения на производствените и материалноправни разпоредби.

Възраженията за маловажност на нарушението са изцяло неоснователни. Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН предвижда, че за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В чл. 415в от Кодекса на труда е предвиден специален състав на маловажно административно нарушение. „Маловажните“ нарушения, установени по КТ, са обусловени от наличието на две кумулативно дадени предпоставки - нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. За разлика от чл. 28 ЗАНН в случаите на приложение на чл. 415в КТ законът не предвижда освобождаване от административнонаказателна отговорност, а налагане на същия по вид наказание, но в много по-малък размер. Следва да се има предвид, че чл. 28 ЗАНН и чл. 415в КТ са в съотношението на общ към специален закон. В горния смисъл е и Тълкувателно решение № 3/2011 г., постановено по ТД № 7/2010 г. от О. на I и II колегия на Върховния административен съд. В случая действително не са налице основания нарушението да се квалифицира като маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ, тъй като не е отстранено веднага след установяването му и за работника безспорно са произтекли вредни последици от неизплатеното увеличение за положения от него нощен труд.

В рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на правния спор и заявеното изрично искане в тази насока, в полза на ответника по касационната жалба следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №38/06.01.2022 г. по НАХД № 9247/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.